

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

§. II. Acedia, & invidia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

plinam, ac correctionem Magistri, à Magistro fugit, ejusdemque presentia sibi grata non est. His videas, quod odio habetur potius correctio, quam persona. Et idè odium abominationis solet dici, etiam odium qualitatis. Sed cavendum est, ne crescat in odium personæ.

Secunda est, quia odium abominationis erga homines, non semper est peccatum, & potest compati cum charitatis amore; nam ipsos peccatores, quos, ut tales detestamur, & quorum presentia nobis displicet, possumus amore charitatis amare, desiderando ipsis bonæ gratiæ, & gloriæ. De isto odio Psal. 138. dicitur, *nonne, qui te oderunt, Domine, oderam: & infra: perfecto odio oderam illos.* ubi August, *quid est perfecto odio? Oderam in eis iniquitates eorum.* Hoc est perfecto odio odisse, ut, nec propter vitia homines oderis, nec vitia propter homines diligas, & infra: *quomodo ergo in eis implebit. & quod ipse dixit, nonne eos, qui oderunt te, odjabui? Et quod Dominus præcepit, diligite inimicos vestros? Quomodo implebit hoc, nisi illo perfecto odio; ut hoc in eis oderit, quod iniqui sunt, hoc diligat, quod homines sunt?*

Dixi erga homines, quia, erga Deum, est per se, & intrinsece malum, ac mortale, cum in Deum nulla possit cadere imperfectio, ob quam abominatione, vel odio dignus sit.

Illud verò inimicitia, seu personæ, si vè in Deum, si vè in proximum est per se, & intrinsece malum, & ex genere suo mortale; & est omnium maximum, quia opponitur virtuti Charitatis, de qua maximum mandatum habemus, juxta illud.

Matth. 22. *Diliges Dominum Deum tuum, &c. hoc est maximum, & primum mandatum.*

Odium in Deum, nisi excuset inadvertentia, semper est mortale; nec parvitas materiæ excusat ex dictis *lib. 2. c. 5. num. 12.* Illud verò in proximum semper est mortale, si sit cum plena advertentia, & non excuset parvitas mali optati. Vid. *loc. cit. cap. 8. num. 19.*

§. II.

Acedia, & Invidia.

DE acedia satis dictum est, *lib. 2. cap. 28. nu. 42.* Est ex genere suo mortale, quia est contra charitatem, quæ ad Deum suos obligat sub mortali.

25. *Quæritur, Quid sit invidia?*

Resp. *Est dolor, seu tristitia de bono proximi, quod est, vel apprehenditur diminutivum propria excellentia: vel, est gaudium de malo alterius, in quantum per illud augetur propria excellentia, & illa proximi diminuitur.* Quapropter, ut dolor, & tristitia de bono alterius sit invidia, exigitur, quod concipiatur ex hoc motivo, quia nimirum est, vel apprehenditur, ut diminutiva propria excellentiæ: V. G. Mallem Petrum cedere Prælatura, ne ego subeam imminutionem meæ excellentiæ. Sic, ut gaudium de alterius malo spectet ad invidiam, necesse est, ut concipiatur, tanquam augmentum propriæ extimationis, vel quia ex eo proximus non pluris extimatur, quam ego.

Est ex genere suo mortale, quia opponitur charitati, qua teneor non habere aut

aut tristitiam de bono, aut gaudium de malo proximi. Inadvertentia autem, vel levitas mali potest à mortali excusare: vid. loc. cit. cap. 8. num. 21.

§. III.

Discordia, Contentio, Rixa, & Seditio.

26. **Q**uæritur. Quid sit discordia?

Resp. Est contrarietas voluntatum, destruens concordiam, & pacem. Est peccatum charitati oppositum, atque ex genere suo mortale, quando sub mortali tenemur concordare: dum nimirum prævidemus sequi malum, quod ex charitate deberemus impedire. Discordat Filius à Patre in economia domus, prævidens ex eo sequi damnum græve familiæ: discordat miles à Duce, imperante in tali loco stationem, ex quo oritur, ut hostis prævaleat: discordat Pœnitens à Confessario, instruente ipsum de errore suæ opinionis, ex quo nascitur, quod occasione peccandi non deserat, vel restitutionem non faciat: peccant omnes peccato discordiæ; & si formaliter intendunt deobedire, & ab eis discordent, etiã peccatum inobedienciæ committunt. Ab istis potest ad alia descendere.

Discordiæ, quæ ex genere suo est mortale; ex ignorantia, inadvertentia, vel ex parvitate materiæ potest fieri venialis.

27. **Q**uæritur. Quid sit contentio?

Resp. Est verbalis altercatio, qua quis impugnat veritatem cognitam; vel defendit veritatem modis indebitis, quando ex charitate id non deberet: est pec-

catum appositum charitati, & propterea ex genere suo mortale.

28. **Q**uæritur, Hæreticus impugnat veritates fidei, petitur, an peccet peccato contentionis?

Resp. Affirmativè, sed ulterius, peccat etiã contra fidem; sicut impugnans famam proximi, & ipsam lædens, delinquit, etiã contra justitiam, etiã si vera forent, quæ spargit (modò essent occulta) quia occultus peccator jus habet ad propriam famam. Quòd si forent publica, tunc verum affirmaret, sed modo per charitatem sibi interdicto, quæ non delectatur, nec gaudet de malo proximi, & tunc peccatum esset in sola specie contentionis.

29. **Q**uæritur. Quid sit Rixa?

Resp. Est pugna inter aliquos factis nocivis ex ira, & absque debita auctoritate inita. Si sit sine condicto, est propriè rixa. Si ex condicto, cum designatione temporis, armorum, & loci, dicitur duelum, de quo supra cap. 2.

Est peccatum ex genere suo mortale. Nam opponitur charitati; destruit enim pacem, quæ animos unit inter se. Et semper reperitur conjuncta cum injustitia; quia, vel offenditur proximus in bonis corporis, vel periculo exponitur offendendi. Inadvertentia tamen, & leve nocumentum potest excusare à mortali.

30. **Q**uæritur. Quæ nam debeat esse praxis Confessarii cum pœnitente, se accusante rixa deliquisse?

Resp. Quia rixa regulariter oritur ex prævia contentione verborum: exquirat 1. verba, & injurias illatas in famam. 2. Blasphemias. 3. Damnum illatum in